

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.020/2020/10/I.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Koppány Tibor ügyvéd (Helység1/3/4/7.) által képviselt felperes (Helység2,) felperesnek – DLA Piper Posztl Nemescsói Győrfi-Tóth és Társai Ügyvédi Iroda (Helység5, .), ügyintéző: dr. Fehér Helga ügyvéd által képviselt Kft1. (Helység1/3/4/7, utca1-i u. 1-15.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. február 11-én kelt 1.M.142/2018/31. sorszám alatti ítéletével szemben az alperes által 32.sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívására az államnak fizessen meg 187.830,- (egyszáznyolcvanhétezer-nyolcszázharminc) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 74.550,- (hetvennégyezer-ötszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A tényállás:

Felperes 1999. június 7-től állt munkaviszonyban alperessel, a munkaszerződését 2018. január 1-jén módosították, az 1. számú mellékletben úgy rendelkeztek, hogy a felmondási idő tekintetében eltérnek az Mt. 92. §-ban foglaltaktól, felperes munkakörében dolgozó munkavállalókat 18 év munkaviszony után nem 70, hanem 90 nap felmondási idő illeti meg. 2017. május 8-án kötött munkaszerződésben a felek megállapodtak abban, hogy 2017. május

1-től az Mt. 195. §-a alapján az alperes Kft mellett az Kft2. is munkáltató lesz. A többes munkaviszony létesítésére alperes érdekében állami támogatás miatt került sor. A munkaszerződésben rögzítették, hogy alperesnél munkaviszonyban töltött időt 1999. június 7-től 2017. április 30-ig a felmondás és végkielégítés tekintetében jogfolytonosnak tekintik. A szakszervezetet a felek nem vonták be a tárgyalásokba, az új munkaszerződés nem érintette az 1. számú mellékletet. Felperes operátor munkakörben dolgozott Helység1/3/4/7-on, egy havi bruttó távolléti díja 355.409,- Ft volt. Felperes 2018. június 9-én munkaidő után hazaindult gépkocsijával, utasként vitte munkatársait, Munkatárs1-t, Munkatárs2-t és Munkatárs3-ot. Helység1/3/4/7 belterületén a utca1-i úton haladt felperes az utca2-i út irányába. Munkatárs4, szintén felperes munkatársa az út bal oldalán az út melletti parkolóban gyalogolt, a haladáshoz nem vette igénybe az úttestet. Mikor felperes meglátta Munkatárs4-t, a gépkocsit hirtelen átkormányozta a menetirány szerinti bal oldalra, a gyalogost a gépkocsival fél méterre megközelítette, rádudált, 30-35 km/h sebességgel elhaladt mellette, majd visszatért az út menetirány szerinti jobb oldalára. Felperes Munkatárs4-val nem volt haragban, viccnek szánta cselekményét. Munkatárs4 másnap bejelentette az eseményt a munkáltatónak, majd munkaidő után rendőrségi feljelentést is tett. Alperes fegyelmi eljárást indított felperessel szemben, meghallgatta felperest és Munkatárs4-t, megtekintette a parkoló kameráját, és a KSZ II. fejezet 1.2. pontjába foglalt hátrányos jogkövetkezményt alkalmazva munkáltatói felmondással megszüntette felperes munkaviszonyát 2018. július 26-án. Döntését azzal indokolta, hogy 2018. július 9-én felperes magatartásával több alperesi munkavállalót veszélyeztetett, valamint esetleg egy parkoló autóban is kár keletkezhetett volna, ami felvethette volna az alperes kártérítési felelősségét. Arányosnak találta a felmondást felperes magatartására tekintettel, és megrendült bizalomra is hivatkozott felperessel szemben, mivel felperes veszélyes munkahelyen dolgozik, ahol a mások testi épségét veszélyeztető magatartás nem eltűrhető. Alperes 90 nap felmondási időre járó távolléti díjat fizetett felperesnek, végkielégítésben azonban nem részesítette. Felperessel szemben közúti veszélyeztetés büntette miatt indult büntetőügyben a Székesfehérvári Járási és Nyomozó Ügyészség 2018. december 10-én B.3269/2018/9. határozatával az eljárást két évre felfüggesztette, megállapítva, hogy felperes magatartása alkalmas volt Munkatárs4 megijesztésére, testi épsége közvetlen veszélyeztetésére. A határozat ellen felperes panasszal nem élt.

[2] Felperes keresete:

A felperes módosított keresetében a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére tekintettel 4 havi távolléti díjának megfelelő összegű 1.340.636,- Ft végkielégítés, valamint 90 nap felmondási időre járó távolléti díjának megfelelő összegű 1.006.227,- Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni alperest. Perköltséget is kért, ügyvédi költséget, költségjegyzéket azonban nem csatolt. Szerinte a felmondás indokolása nem világos, nem derült ki, mi volt a megszüntetés oka, a közölt indok nem valós, mert közlekedési szabályszegés, személyi sérülés nem történt, vagyoni kár nem következett be, közvetlen veszélyhelyzet sem állt fenn. A felmondás alapjául szolgáló magatartást elismerte, de szerinte az a munkaidő után saját gépkocsival elkövetett vezetéstechnikai manőverhez kapcsolódott, vagyis alperes nem a munkaviszonyával kapcsolatos munkavállalói magatartására, képességére hivatkozott. Felperes szerint bizalomvesztésre nem adott okot, nem tanúsított olyan munkavégzéssel összefüggő magatartást, ami a munkaköri feladatainak ellátását befolyásolná. Felperes szerint a felmondási ideje 90 nap, mivel a munkaszerződése 2008. január 1-től hatályos 1. számú melléklete szerint ez megilleti a többes foglalkoztatásban is,

ezt erősíti az új munkaszerződése 2. pontja, melynek értelmében az 1999. június 7-től fennálló munkaviszonyt minden juttatás tekintetében figyelembe vették.

[3] Az alperes ellenkérelme:

Az alperes a kereset elutasítását és felperes ügyvédi munkadíjban való marasztalását kérte, költségjegyzéket csatolt. Arra hivatkozott, hogy jogszerű volt a felmondása, megfelelt az 2012:I.tv. Mt.66. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak, konkrétan megjelölte a felmondási okot, azaz a felperesnek a munkavállalók testi épségét veszélyeztető közlekedési manőverét, mellyel kapcsolatban egy esetleges úti baleset felvethette volna a munkáltatói felelősséget, és ezzel veszélyeztette volna jogos gazdasági érdekét. Szerinte összefüggésben áll a munkaviszonnyal felperes cselekménye, mivel alperes munkavállalók sérülésével járhatott volna felperes tette. Hivatkozott az ügyészség határozatára, mely megállapította, hogy a bűncselekmény felperes bűncselekményt követett el, csak a büntetés kiszabását függesztette fel. Alperes szerint csak 70 nap felmondási idő illeti meg felperest, mivel 2017. május 8-án új munkaszerződést kötöttek, ezért nem alkalmazható a korábbi munkaszerződése 1. számú melléklete. Az új munkaszerződése 2. pontja csak a szolgálati idő tekintetében ismerte el a korábbi munkaviszonyt, a felmondási időre az Mt. irányadó a munkaszerződés 7. pontja alapján.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete:

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta, és kötelezte alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 2.347.863,- Ft-ot, az államnak felhívásra 140.900,- Ft illetéket, megállapította, hogy a 156.900,- Ft illetéket az állam viseli. Döntésénél hivatkozott az Mt. 64. § (1) bekezdésére, és (2) bekezdés b) pontjára, Mt. 65. § (1) bekezdésére. Rögzítette, a felmondás valóságát és okszerűségét az alperesnek kell bizonyítania. Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott az Mt. 66. § (1) és (2) bekezdésére is. Ennek kapcsán kitért arra, felperes a cselekménye elkövetésekor munkaidő után saját gépkocsiját vezette alperes telephelyén kívül közterületen, nem munkafeladatot végzett. Cselekménye nem állt összefüggésben a munkavégzését befolyásoló ismereteivel, azaz munkaviszonnyal kapcsolatos képességeivel és a magatartást a munkaviszonyán kívüli körülmények között valósította meg. Emiatt magatartása nem áll okozati összefüggésben a munkaviszonyával. Az elsőfokú bíróság szerint a munkaviszony megszüntetésének alapja az a munkaidőn kívül tanúsított magatartás lehet, ami a munkavállaló munkaköre és beosztása ellátására lényeges, valóságos és közvetlen kihatással van. Az elsőfokú bíróság szerint a közlekedési manőver felperes operátori munkakörére nincs hatással. A felmondás alapjául szolgáló felperesi cselekmény nem kapcsolatos a munkaviszonnyal. A bíróság kitért arra is, az alperes által hivatkozott jogeseteknek (BH.2006/201., Kúria Mfv.I.10.567/2011/6.) más volt a tényállása. Utalt arra, az ügyészség felperes cselekményével kapcsolatban lerőta a büntetőjogi jogkövetkezményt, a munkáltatói felmondás ezért sem lehet jogszerű. Az elsőfokú bíróság szerint a bizalomvesztési indok sem okszerű, mivel nem merült fel adat arra, hogy felperes a munkavégzése közben veszélyeztette volna bárkinek is a testi épségét, az erre és a munkakör veszélyességére vonatkozó alperesi állítás bizonyítatlan. A munkaviszony időtartama és felperes távolléti díja tekintetében nem volt vita a felek között, így felperes 4 havi távolléti díjának megfelelő végkielégítést ítelt meg felperes részére 1.341.636,- Ft összegben. A felmondási idő mértéke tekintetében eltért a felek álláspontja, az alperes az Mt. 69. § (1) és (2) bekezdés f) pontja alapján 70 napot tartott irányadónak, szerinte a 2017. május 8-i

munkaszerződés 7. pontja az Mt-t rendelte alkalmazni. A 2008. január 1-től hatályos munkaszerződés-kiegészítés 1. melléklete azonban 90 napot rögzített 18 év munkaviszony után. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a munkáltató nyilatkozatára, mely a jogfolytonosságot elismerte, a 2017. május 8-i munkaszerződés pedig az 1. számú mellékletet nem érintette, nem rendelkezett annak hatályon kívül helyezéséről sem. A munkáltatónak az eltérő jogértelmezéséről tájékoztatnia kellett volna felperest az együttműködési kötelezettsége körében, de ez nem merült fel, csak a perben. A munkaviszony megszüntetésekor alperes 90 nap felmondási időt határozott meg felperes számára, és ez alapján számolt el vele. Az elsőfokú bíróság a döntésénél figyelemmel volt arra is, hogy felperes nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe azon munkavállalóhoz képest, akiknek a munkaviszonya nem került átalakításra, így 90 nap felmondási időre járó 1.006.227,- Ft megfizetésére kötelezte alperest felperes javára. Mellőzte perköltség megítélését pernyertes felperes részére, mivel költségjegyzéket nem csatolt.

[5] Az alperes fellebbezése:

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a 2016: CXXX.tv. Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja, és a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében az ítélet megváltoztatását kérte, hogy a bíróság utasítsa el felperes keresetét. Hivatkozott az Mt. 66. § (2) bekezdésére, Mt. 6. § (2) bekezdésére, Mt. 8. § (2) bekezdésére, Mt. 52. § (1)-(3) bekezdéseire. Másodlagosan kérte a marasztalási összeget 2.123.257,- Ft-ra leszállítani. Előzőeken kívül első- és másodfokú perköltsége megfizetésére is kérte kötelezni felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Alperes szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást mind a jogalap mind az összecszerűség tekintetében, azonban helytelen jogi következtetést vont le, ezért jogszabálysértő az ítélete. Alperes szerint a felmondás jogszerű, mert a felmondásból az oka világosan kitűnik, és indokolása valós és okszerű. Alperes kifejtette, az elsőfokú bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felmondás indokolása valós és világos, mivel felperes is tisztában volt azzal, hogy alperes mire alapította a felmondást, és maga felperes sem tagadta annak a cselekménynek az elkövetését, amire alperes a felmondásban hivatkozott. Az elsőfokú bíróság azonban úgy értékelte, hogy a felperes cselekménye nem áll okozati összefüggésben a munkaviszonyával. Utalt alperes az Mt. 66. § (2) bekezdésére, mely szerint a felmondás indoka a munkavállaló munkaviszonnyal kapcsolatos magatartásával, képességével, vagy a munkáltató működésével összefüggő ok lehet. Alperes szerint bár a munkaviszonnyal kapcsolatos magatartást az Mt. nem határozza meg, az nem szűkíthető le a munkahelyi munkavégzésre: ez következik az Mt. általános rendelkezéseiből, a feleket a munkaviszony alapján terhelő kötelezettségekből. Utalt az Mt. 6. § (2) bekezdésére, mely a felek együttműködési kötelezettségét szabályozza, a másik fél jogát, jogos érdekét sértő magatartást tilalmazza, utalt az Mt. 8. § (2) bekezdésére, mely a munkaidőn kívüli munkáltatói jogos gazdasági érdeket védi, kitért az Mt. 52. § (3) bekezdésére, mely a munkatársakkal való együttműködési kötelezettséget írja elő. Alperes hangsúlyozta, felperes egy munkatársát, Munkatárs4-t és a kocsijában utazó három munkatársát veszélyeztette cselekményével, tehát sértette a munkáltató jó hírnevét, gazdasági érdekét, és gondoskodnia kellett arról, hogy felperes a továbbiakban ne dolgozzon együtt Munkatárs4-val. Alperes hangsúlyozta, elvesztette bizalmát felperesben, kérdésessé vált számára, hogy felperes betartja-e az üzemen a munkavédelmi előírásokat. Alperes előadta, hogy munkaidőn kívül, más alperesi munkavállalók sérelmére felperes által megvalósított magatartás megalapozza a felmondást. Alperes kitért arra is, hogy vagyoni és személyi sérülés nem történt, de veszélyeztetés igen. Hivatkozott újra alperes a perben már előadott eseti döntésekre (BH.2006/201., Mfv.I.10.567/2011/6., Mfv.10.130/2018/9., Mfv.11.048/2011/5.,

EBH.2015.M.16.). Alperes szerint felperes megsértette együttműködési kötelezettségét Munkatárs4-val, és sérelmére szándékos bűncselekményt követett el, ezért a munkáltatótól nem elvárható, hogy a munkaviszonyát fenntartsa. Utóbbit az ügyészség határozata is alátámasztotta. Kiemelte, felperes helytelen, veszélyes, büntetőjogilag elítélendő módját választotta Munkatárs4 megtréfálásának, ami azonnali hatályú felmondást is megalapozott volna, azonban hosszú idejű munkaviszonya miatt méltányosságból élt vele szemben felmondással a munkáltató. Az összecszerűség körében alperes arra hivatkozott, csupán 70 nap felmondási idő illette meg felperest, mivel a 2017. május 1. napján kötött többes munkaviszonyra szóló munkaszerződésüknek már nem volt része az 1. számú melléklet, mely a hosszabb, 90 napos felmondási időről rendelkezett. Hivatkozott arra alperes, a 2017-ben kötött új munkaszerződés 2. pontjában azt rögzítették, hogy a munkáltatónál 1999. június 7. - 2017. április 30. között eltöltött időt jogfolytonosnak ismerik el a szolgálati idő mértéke szempontjából és a felmondás, végkielégítés és egyéb juttatások tekintetében. A 2017-es munkaszerződés azonban nem tartalmaz az 1. számú mellékletre hivatkozást, ezért az hatályát veszítette a felperes korábbi munkaviszonya megszűnésével. Alperes utalt arra, tévesen határozta meg a felmondásban, és a korábbi jogi képviselő a perben a 90 nap felmondási időt felperes javára. Alperes hivatkozott Tanúl szakszervezeti vezető tisztségviselő tanúvallomására, mely szerint felperes nem kereste meg a szakszervezetet, amikor a 2017-es munkaszerződését kötötte, és nem kifogásolta annak tartalmát, azt, hogy annak nem része az 1. számú melléklet.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelme:

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Kérte továbbá alperes kötelezését a másodfokú perköltsége megfizetésére az IM. rendelet alapján azzal, hogy Áfa-körbe tartozik. Felperes szerint az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, a szükséges bizonyítást lefolytatta, okszerűen mérlegelt, és helyes jogi következtetésekre jutott. Előadta, alperes nem bizonyította, csak állította, hogy Munkatárs4 alperes magánterületén sétált amikor felperesi cselekmény történt, azonban az kétségtelen, hogy a gyárkerítésen kívül volt, és nem gyalogos közlekedésre szolgáló helyen ment. Felperes szerint a gépkocsiban ülők épsége nem volt veszélyben, nem volt tiltva a másik forgalmi sávba történő áthajtás, mivel záróvonal nem volt, senki más nem közlekedett a közúton, és nem haladt a megengedett sebességnél gyorsabban. Hangsúlyozta, az eset nem alperes területén, hanem közúton történt, és Munkatárs4 sem a járdán ment, hanem a parkoló szélén. Felperes szerint sok száz négyzetméteres csarnokban dolgozott ő és Munkatárs4, egész más munkakörben. Előadta, az alperes által meghatározott jogesetek munkahelyen történtek, vagy munkahelyen kívüli, de zaklatási magatartást tartalmaztak, és nem vonhatóak párhuzamba jelen ügygel. Egy meggondolatlan vicc okozta közel 20 éves munkaviszonya végét, amikor korábban nem volt rá panasz.

[7] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdése b)-d) pontjai alapján. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a kellő mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, jogi érvelése, az anyagi jogszabályok alkalmazása megfelelt a jogszabályoknak. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, a bizonyítékok értékelését nem találta iratellenesnek, és a bizonyítékok

egybevetése mellett azok értékelése is okszerű volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletében hivatkozott jogszabályokat az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontját és (2) bekezdését, Mt. 65. § (1) bekezdését, Mt. 66. § (1) és (2) bekezdését, Mt. 82. § (1), (3)-(4) bekezdéseit, Mt. 69. § (1) bekezdését és (2) bekezdés f) pontját helyesen értelmezte és alkalmazta.

A fellebbezési eljárás során abszolút hatályon kívül helyezési okot a másodfokú bíróság nem észlelt.

[9] A másodfokú bíróság az alperesi felmondás okszerűsége körében egyetértett az elsőfokú bíróság jogi indokolásával, azt megismételni nem kívánja. A másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében írtakra tekintettel egészíti ki az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását a következőkkel:

Alperes a fellebbezésében arra hivatkozással kérte az ítélet megváltoztatását, és felperes keresetének elutasítását, hogy felperes megsértette munkatársával, Munkatárs4-val való együttműködési kötelezettségét, amikor a gépjárművével rájlesztett. A másodfokú bíróság szerint megállapítható – egyetértve felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal – hogy a felmondás indokolása nem tartalmazta, hogy felperes megszegte az együttműködési kötelezettségét. A felmondás indokolásában az alperes bizalomvesztése szerepel, és az, hogy mások testi épségét veszélyeztette felperes. A másodfokú bíróság egyetért felperes azon másodfokú tárgyaláson tett hivatkozásával, hogy a felmondás indokolásában foglaltakat a következőes bírói gyakorlat értelmében kiterjesztően értelmezni nem lehet, és csak a felperes terhére rótt magatartásokat lehet a perben vizsgálni. A másodfokú bíróság szerint helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy az alperes által hivatkozott jogesetek (BH.2006/201., Mfv.I.10.567/2011/6., Mfv.10.130/2018/9., Mfv.11.048/2011/5., EBH.2015.M.16.) nem vehetők figyelembe jelen ügynél, mivel vagy munkaidőben történt cselekményekről szólnak, vagy munkaidőn kívüli szexuális zaklatásról, mely jelen ügygel nem vonható párhuzamba. Felperes magatartása következtében indult büntetőeljárás, cselekménye veszélyeztetés volt, és testi sérülés sem történt. Az előzőek szerint nem tekinthetők az alperes által idézett eseti döntések hasonló tényállásúnak a perbeli esettel.

[10] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban a körben is, hogy a felperest 90 nap felmondási idő és arra járó távolléti díj illeti meg. Alperes előadása a másodfokú bíróság szerint ellentmondásos volt a felperest megillető felmondási idő tartamával kapcsolatban. Alperes a felmondásakor 90 nappal számolta el felperes járandóságát, és jelen perben is erre hivatkozott először, csak utóbb változtatta meg álláspontját. A felek közti munkaszerződések és módosításaik egybevetésekor a másodfokú bíróság szerint helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy felperest megilleti a 90 nap felmondási idő, mivel az azt biztosító 1. számú melléklet hatályvesztéséről alperes nem tájékoztatta felperest a 2017-es munkaszerződése megkötésekor, e munkaszerződése pedig tartalmazza azt, hogy felperes 2008-tól fennálló jogviszonya is elismerésre kerül számos juttatás szempontjából felperes javára. A másodfokú bíróság szerint helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy felperes nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe a többi hasonló hosszúságú munkaviszonnyal rendelkező munkatársához képest. Az előzőek értelmében az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság felmondási időre járó juttatás tekintetében tett következtetése okszerű is volt.

[11] Fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit az ítéltábla a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése értelmében – az alperes fellebbezéséhez fűzött kiegészítésekkel – helyes indokai alapján helybenhagyta.

[12] A Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a pereszes alperes köteles megfizetni a felperes részére a másodfokú eljárásban felmerült perköltségét. A másodfokú bíróság a felperesi jogi képviselőt megillető ügyvédi munkadíj összegéről a csatolt költségjegyzék és a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet alapján mérlegeléssel határozott.

[13] A feljegyzett fellebbezési illetéket a pereszes alperes köteles megfizetni az állam javára külön felhívásra a Pp. 101. § (1) bekezdése, Pp. 102. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja, 46. § (1) bekezdése alapján.

[14] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2020. október 13.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Drescher Katalin sk.

Dr. Ferenczy Tamás

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró